

Motion till riksdagen 2005/06:Kr231

av Ana Maria Narti (fp)

Informationskampanj om kommunismens brott mot mänskligheten

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om en nationell kampanj om kommunismens brott mot mänskligheten.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om Sveriges internationella aktiva ställningstaganden mot kommunistiska hatbrott och kommunistiskt våld.

Motivering

En debatt som Expressen publicerade under senaste år om Gulag, Guantanamo och vissa uttalanden från organisationen Amnesty International väckte minnena om morbror Doda. Han hette egentligen Donat Stroev. 1956 stod han plötsligt i mormors rum, blek som en pappersark, med krokig rygg och med ögon som brann. Varken han eller vi hade trott att vi någonsin mer skulle se varandra. Då kom han tillbaka från ett av stalinismens hemskaste läger, Karaganda. Donat Stroevs brott var att han var ryss och att han tillsammans med sin aristokratiska familj hade flytt från den sovjetiska lyckan 1922, då han var 14 år gammal.

Vi hade misstänkt att hemliga polisen hade tagit honom – de hade förhört familjemedlemmar hösten 1944. Vi höll tyst om detta och skrev i blanketterna om vårt ”sociala ursprung” – blanketter som alla arbetstagare, elever och studenter regelbundet tvingades fylla i – att morbror hade försvunnit vid fronten.

I Karaganda levde politiska fångar tillsammans med kriminella. Brottslingar dömda för mord hade rätt att bära kniv och de roade sig med att tortera och döda politiska fångar. Kvinnor och män bodde tillsammans och denna ordning ändrades bara när alldeles för många barn föddes som följd av uppre-

Fel! Okänt namn på

pade våldtäkter. Bristen på mat var regel, arbetet – byggarbete ute i öknen – tog tolv timmar eller mer. Morbror Donat klarade sig, fast han smittades där av en obotlig nervsjukdom – därför att han hade studerat medicin innan kriget började: han arbetade i lägret som vårdare utan tillgång till mediciner eller utrustning.

I lägret fanns en hög rysk militär anklagad att vara imperialismens spion. Hans skelett hade bokstavligen brutits ned under förhören, han hade aldrig erkänt något men tillbringade resten av sitt liv förlamad i fångenskap. En lokförare vägrade köra tåg efter 50 timmars kontinuerligt arbete: han var dömd till livstid som sabotör. En f.d. officer hade klarat sig under hela kriget – i Sovjetunionen och flera andra länder – men vid återkomsten drabbats av hemtraktens förödande svält. I desperation hade han en dag fallit på knä inför Stalins porträtt och bett en bön om bröd. För detta fick han också livstid. Morbror Doda hade sett hundratals, kanske tusentals människor dö av svält, utmattning, sjukdomar och våld utövat av fångvaktarna eller mördarna bland medfångar. Han skulle aldrig ha kommit tillbaka – trodde han själv – om Stalin hade fått leva några år till.

För en tid sedan publicerades i Sverige boken om förintelsen ”Om detta må ni berätta”, en bok som läses och diskuteras i skolor och på många andra ställen. Sedan 1999, när jag kom in i riksdagen, skriver och talar jag om behovet av en andra bok och en andra kampanj med samma titel. Vi behöver alltså en annan ”Om detta må ni berätta”, boken och kampanjen om kommunismens brott mot livet och mänskligheten. Vi är många invånare i detta land som bär på personliga tragiska erfarenheter från den kommunistiska förintelsen, vi vill vittna. En kampanj bör äga rum både inom landet och på den internationella arenan. Men vår vilja får inget gehör. Det är därför människorna fortfarande gör det som Amnestys aktivister gjorde: klistrar ordet gulag på fånglägret Guantanamo.

Mellan brott begångna i en demokrati och de kommunistiska diktaturens systematiska massmord ligger ljusårs avstånd. Guantanamo-lägret kritiserats öppet i USA och i hela världen, en amerikansk president kan avsättas. Ingen fick ens be Stalin om bröd. I Kina blir man fortfarande fängslad om man talar om massakern på den himmelska fridens torg. Rättegångarna om Pol Pots massmord har inte kommit i gång.

Så länge som kommunismens brott inte offentligt och upprepade gånger döms och fördöms i hela världen kan den röda totalitära terrorn återuppstå. Varför får vi inte vittna om kommunismens brott mot livet? Riksdagen bör en gång för alla bryta den konstiga halvglömskan som i vårt samhälle omringar frågorna om kommunismens brott. Den bör ge regeringen till känna att Sverige behöver en ny kampanj ”om detta må ni berätta” och en systematisk insamling av minnen som vi före detta kommunismens offer bär med oss. Riskdagen bör också ge regeringen till känna att Sverige ska agera internationellt för information, analys och ställningstaganden mot kommunistiska hatbrott och kommunistiskt våld.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 26 september 2005

Ana Maria Narti (fp)